

Nagyböjt 2. Vasárnapja. 2011

Bevezetés

Évszázadok óta az Egyház nagyböjt II. vasárnapján a színeváltozás jelenetét olvassa fel az evangéliumból. Az előző vasárnapon Jézust egy nagyon is emberi oldaláról láttuk, amikor a sátántól kísértést szenvedett. Ezzel azt hangsúlyozzuk, hogy Jézus Krisztus valóságos, megkísérthető ember volt. Ma pedig azt láttatja velünk az evangélium, hogy ez a Jézus nem csak ember, hanem Isten is, a Mennyei Atya szeretett Fia, akinek a Táborhegyen felragyog isteni dicsősége egy villanásra, a kiválasztott apostolai előtt. A Mennyei Atya pedig a Rá való hallgatást kéri apostolaitól, közvetve tőlünk is. De milyen a mi Isten szeretett Fiára való hallgatásunk? Vizsgáljuk meg lelkiismeretünket!

Kirie litánia

Jézus Krisztus! Te bűneink miatt vállaltad a szenvedést és a kereszthalált. Uram irgalmazz!

Jézus Krisztus! Te irántunk való szeretetből áldoztad fel az életedet. Krisztus kegyelmezz!

Jézus Krisztus! Te haláloed által új életet ajándékoztál a világnak. Uram irgalmazz!

Evangélium után

Ahány ember annyiféleképpen látja Jézust. Számos könyv íródott róla, melyek Jézus sajátosságát tárják fel, de ugyanakkor igen sokat elárulnak a könyvek írójáról is. A felvilágosodás korának egyik „ateista” biblikusa, (Leo Taxil) egy szórakoztató könyvet, Biblia címmel írt róla, melyben kikacagja a természetfölötti jelenségeket, csodákat, és

természetesen semmit sem tud kezdeni Jézus istenségével.

De voltak eretnokségek, és vannak ma is látnokok és akadnak fantaszták, akik viszont semmit sem tudnak kezdeni Jézus emberségével.

Mára még nehezebbé vált ennek a kérdésnek a tárgyalása, hiszen a tudomány és a filozófia minden kifejezése evilági vonatkozású, nem nagyon sokat tud mondani a másik világról.

Ennek ellenére a szellemekről, sőt az ufókról szóló tudósítások ma is biztos sikernek számítanak. Jézus színe változásának történetét is e szélsőségek közé szokta illeszteni a mai olvasó, annak ellenére, hogy ebben a történetben halmozottan másról van szó.

A történet forrásaiként Pétert, Jánost és Jakabot jelölhetjük meg. Ők azok, akik ezt a történetet valahogyan átérték. Vajon látomásuk volt, vagy igaza van az egykor nagyon népszerű filozófusnak, Renannak, hogy az apostolok egyszerűen a hegyre menet a napszórástól elaludtak és álmodták az egészet? Nem gondolnám, hogy így lenne. Mosolyogni való ez a feltételezés. Három ember nem szokott egy időben napszúrást kapni, és nem szokott egy időben ugyanarról álmodni.

A történetben Messiási szövegek idézetei fordulnak elő és képzett teológusokra jellemző szavakat használnak. Vagyis ez a történet legalább két fejlődési fázison ment keresztül.

Az első volt az élmény, melyet sokáig nem meséltek el. Nem tudtak és nem mertek elmesélni. Nem volt

ugyanis élő ember, aki épelméjűtől származó történetnek tartotta volna ezt az eseményt Jézus feltámadása előtt. Feltámadása után viszont már volt mihez viszonyítani Jézus személyét.

A korai egyházban állandó feladat volt, Jézus személyének meghatározása az ószövetségi Szentírásból ismert nagy tanítóhoz, Mózeshez és tekintélyes prófétához Illéshez viszonyítva.

A színeváltozás jelenetben, a főszereplő Jézus mellett álló Mózes és Illés, az Ószövetség két legjelentősebb egyénisége is e célt szolgálja. Érdekes párhuzamot lát a korai kereszténység Jézus és az ő küldetésük között.

Mózes vezette ki Izraelt az egyiptomi fogságból. Jézus pedig az egész emberiséget fogja kivonni a bűn rabságából. És itt áll Illés próféta is, aki számos honfitársával együtt nem hajtott térdet a pogány bálványok előtt. Most azzal a Jézussal beszélget, aki kiszabadítja majd az embereket a hamis istenek, a bálványok, a bűnök szolgálatából és megismerteti velük az egy igaz Istent, a mennyei Atyát.

Ez a párhuzamba állítás az egyház önértelmezését tekintve is fontos kérdés volt. Amikor tehát ez az önértelmezés történik, akkor írhatták le ezt a történetet. Jézus ebben a történetben egyenrangú lesz a kinyilatkoztatás két ószövetségi képviselőjével, Mózesrel és Illéssel. A kereszténység pedig a zsinagógából ismert vallással.

Ma ez a probléma többé nem izgat minket, kérdésessé válik tehát, mit kezdünk ma ezzel a történettel?

Jézus személyével, tanításával sokan megismerkednek, de mást és mást jelent számukra. Ma legtöbben

elhelyezik Jézus személyét Buddha és Mohamed közé, esetleg egy sorba állítják őt néhány látnok és eksztatikus szektavezér személyével.

Jézus személye azonban egyedi. Nem hasonlítható az egyéb csinált vallások képviselőivel, nem állítható egy sorba a katolikus egyház szentjeivel sem. Az Istennel viszonya mindennél sajátosabb. Ő Istennek az a küldötte, akinek Isten kapcsolatát az Atya és fiú relációval, mint két személynek a legszorosabb relációjával írják le a teológusok.

Sokunknak van Jézus képe, de nem egészen világos, hogy az milyen. Az egyes hívőknek, hitük érlelődésének bizonyos fázisaiban, Jézus személyének újabb és újabb vonásai világosodnak meg. Talán egy alkalommal elérkezünk mi is hitünk Tábor hegyére, ahol mi is átéljük azt a szemléletben történt változást, melyet átéltek Jézus közvetlen tanítványai húsvét előtt.

Attól kezdve semmi sem lesz már ugyanaz. Sem parancs, sem erény, sem bűn, sem világ, sem az életünk. Ahogyan az apostoloknak megváltoztatta életét ez az élmény, úgy a miénket is meg fogja változtatni, ha eddig még nem tette meg.

A nagybőjti készülletnek tulajdonképpen az lenne a célja, hogy felismerjük Jézust, mint Isten küldöttjét, a Mennyei Atya szeretett Fiát, akinek tanítására, ha hallgatunk, boldog lesz életünk, és egykor a Táborhegyi di-csőségében is részesülünk majd.

Amen

(F.F.)